

на отечеството, и той го послъща. Когато си ѱтхóждаши, помóли мѢ са ЯвгѢста да мѢ даде за проводáкъ нѣкой дóбръ совѣтъ: Тогáзи рече фíлософатъ: кога̀ си гнѣвинъ, ѱ царю, да не речешъ нищо нити да стóришь додѣ не прочитешъ а, б, в... Тóйзи часъ го с̀ловий Цáръятъ за раката и мѢ рече: ѝоще ми трѣбашъ и го дaржѣ прихъ сичката, година, защо̀ знаáше чи на́й дóбръ царь за гнѣвáтъ ѐ ма̀мнѣто.

Безмѣстна любóвь.

Кéсарь като̀ видѣ на Рíмъ нѣкои странници чи дeржáха на рацѣтѣ си кóчинца и ги мѣлваха, пристáпи при тѣхъ и ги попыта не ли рáждатъ по тѣхнытѣ мѣста̀ жинытѣ дѣца̀; сз тáзи хоротá ги ма̀мрaше чи любаха: докытацытѣ, както̀ трѣбаше да любатъ дѣцата си.

О́екий самей зна́й гáѣ го боли.

Пáвeлъ Вмѣль Рíмскій началникъ напѢсти жината си. Това като̀ чѢха приáтелитѣ неговы прибрáхася при него и мѢ дóмаха: дали

8

цѣло-